

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnotowe ramy prawne dotyczące łączności elektronicznej, ustanowione w 2002 r., wyznaczyły krajowym organom regulacyjnym cele i określiły środki, które organy te powinny podjąć w celu ich osiągnięcia. Te ramy prawne umożliwiały krajowym organom regulacyjnym, po szczegółowej analizie rynku, korzystanie ze swobody decyzji w zakresie zastosowania podejścia dostosowanego do poszczególnych przypadków, z uwzględnieniem ich cech szczególnych. Zgodnie z przepisami wspólnotowymi krajowe organy regulacyjne powinny zdefiniować odnośne rynki stosownie do okoliczności występujących w danym państwie, zgodnie z przepisami prawa konkurencji, mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych oraz zalecenia Komisji. A więc to do krajowych organów regulacyjnych, nie zaś do ustawodawcy krajowego lub innej krajowej instytucji należało zadanie określenia definicji odnośnych rynków. W świetle niezależności krajowych organów regulacyjnych, zobowiązanych do sprawowania swych funkcji w sposób bezstronny i przejrzysty, chodziło tu o centralny strukturalny element w zakresie procedury definiowania rynku, co do którego ustawodawcy nie przysługiwała swoboda decyzji. Krajowe organy regulacyjne powinny przeprowadzać ponadto w razie potrzeby analizy rynku i decydować, czy konieczne jest zastosowanie środków zaradczych, a jeśli tak, to jakich. Definiowaniu i analizie rynku powinien towarzyszyć mechanizm konsultacji.

Wbrew prawnie ustanowionym wspólnotowym procedurom definiowania i analizy rynku niemiecki ustawodawca wprowadził definicję „nowych rynków” i z góry określił warunki, w jakich organ regulacyjny może w wyjątkowych przypadkach wprowadzać regulacje dotyczące nowych rynków, zamiast pozostawić tę kwestię do oceny organu regulacyjnego. Ponadto wyznaczył on organowi regulacyjnemu cel, który powinien on mieć szczególnie na uwadze. Te przepisy niemieckiej ustawy o telekomunikacji są niezgodne z przepisami dyrektyw 2002/19/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE w zakresie, w jakim stanowią one obejście znajdujących się w nich przepisów dotyczących regulowania rynku i w niewłaściwy sposób ograniczają swobodę decyzji organu regulacyjnego.

Sporne przepisy niemieckie uniemożliwiają bowiem krajowemu organowi regulacyjnemu zdefiniowanie wszystkich rynków zgodnie z zasadami prawa konkurencji, a ze względu na ogólne wyłączenie ustawowe dotyczące regulowania niektórych rynków, podejmowanie decyzji dostosowanych do danych przypadków. Organ regulacyjny ma uciekać się do mechanizmów konsultacji i współpracy określonych we wspólnotowych ramach prawnych i informować uczestników rynku, europejskie organy regulacyjne i Komisję o wynikach swojej analizy danego „nowego rynku” jedynie, gdyby doszedł do wniosku, że zostały spełnione pozostałe warunki i w związku z tym uznał, że konieczna jest regulacja. Sporne przepisy niemieckiej ustawy o telekomunikacji mogłyby zatem doprowadzić do tego, że dany rynek zostanie zdefiniowany i poddany analizie, a niemiecki organ regulacyjny nie zdecyduje się go uregulować, nie stosując określonych w tym celu mechanizmów konsultacji i współpracy.

Zdaniem Komisji przepisy te mogą mieć poważny wpływ na liberalizację rynków łączności elektronicznej, którą umożliwiły wspólnotowe ramy prawne, a także na otwarcie tych rynków na

konkurencję. Niektórym rynkom, jak np. rynkom usług szerokopasmowych, korzystającym ze stacjonarnej sieci dawnego monopolu, szczególnie istotnym dla rozwoju technologicznego, mogłaby na przykład grozić ponowna monopolizacja, co zniweczyłoby to, co zostało dotychczas osiągnięte dzięki wspólnotowym ramom prawnym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, str. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 108, str. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku (Rzeczpospolita Polska) w dniu 14 września 2007 r. — Dariusz Krawczyński/Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

(Sprawa C-426/07)

(2007/C 283/36)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dariusz Krawczyński

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podatek akcyzowy ustanowiony w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, taki jak podatek akcyzowy przewidziany w polskiej ustawie podatkowej z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 29, poz. 257 ze zm.), a opodatkowujący każdą sprzedaż samochodu osobowego przed pierwszą jego rejestracją na terytorium kraju, może być uznany za formę niedozwolonego podatku obrotowego w rozumieniu art. 33 (1) Szóstej Dyrektywy Rady z 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, 77/388/EWG, Dz.U. WE L z dnia 13 czerwca 1977 r. (aktualnie art. 401 obowiązującej od 1 stycznia 2007 r. Dyrektywy Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej — 2006/112/WE, Dz.U. UE L z dnia 11 grudnia 2006 r.) ?

W przypadku, gdyby odpowiedź na powyższe pytanie była przecząca:

2) Czy podatek akcyzowy, taki jak sporny podatek akcyzowy w przedmiotowej sprawie zawisłej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Białymstoku, który opodatkowuje każdą sprzedaż samochodu osobowego przed pierwszą jego rejestracją na terytorium kraju, sprzeciwia się przepisowi art. 90 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, wyrażającemu zakaz dyskryminacji lub protekcyjnego stosowania krajowego systemu podatkowego w stosunku do podobnych produktów krajowych, w sytuacji kiedy podatkiem takim nie jest obciążona sprzedaż samochodów używanych zarejestrowanych wcześniej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

3. Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) 261/2004 powinien być interpretowany w ten sposób, że awaria techniczna samolotu i związana z nią zmiana planu lotów stanowią nadzwyczajne okoliczności (których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków)?

(¹) Dz.U. L 46 str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 18 września 2007 r. — Stefan Böck i Cornelia Lepuschitz przeciwko Air France SA

(Sprawa C-432/07)

(2007/C 283/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stefan Böck i Cornelia Lepuschitz

Strona pozwana: Air France SA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 w związku z art. 2 lit. l) i art. 6 rozporządzenia (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (¹) należy interpretować w ten sposób, iż opóźnienie odlotu o 22 godziny stanowi „opóźnienie” w rozumieniu art. 6?
2. Czy art. 2 lit. l) rozporządzenia (WE) 261/2004 powinien być interpretowany w ten sposób, że przypadki, gdy pasażerowie odbywają lot w znacząco późniejszym czasie (22 godziny) i jest to lot o rozszerzonym numerze lotu (pierwotny numer lotu uzupełniony o „A”), przy czym uczestnikami lotu jest jedynie część, mimo iż znaczna, pasażerów posiadających pierwotnie rezerwację oraz dodatkowi pasażerowie nieposiadający pierwotnie rezerwacji, nie stanowią „opóźnienia” lecz „odwołania”?

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-438/07)

(2007/C 283/38)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Parpala, M. Patakia, i S. Pardo Quintillán)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG (¹) z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zmienionej dyrektywą Komisji 98/15/WE z dnia 27 lutego 1998 r. (²). Uchybienie polega na tym, że Królestwo Szwecji nie podjęło w dniu 31 grudnia 1998 r. działań koniecznych, aby wszystkie zrzuty pochodzące z oczyszczalni ścieków komunalnych aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wynoszącej ponad 10 000, bezpośrednio odprowadzane na obszary wrażliwe lub do zlewni hydrograficznych, spełniały wymogi przewidziane w załączniku 1 do dyrektywy 91/271/EWG.
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1994 r. Szwecja dokonała klasyfikacji wszystkich swych wód w obszarach wrażliwych. W 1998 r. i w 2000 r. Szwecja potwierdziła Komisji Wspólnot Europejskich (zwanej dalej „Komisją”) tę klasyfikację i poinformowała, że jako kryterium zastosowała eutrofizację, i że są to te ilości wody, które określają rodzaj koniecznego trzeciego oczyszczania.